

Een oude man met een majestueuze tulband.

Er hangt een vreemde sfeer in het dorp. Drie op de vier huizen zijn verlaten. Aan het traliewerk van bamboe voor deuren en ramen kun je zien welke gezinnen vertrokken zijn. Hier en daar staan achtergelaten aarden potten, te breekbaar voor de reis. Een kat tippelt voorbij, er scharrelen wat kippen rond, onverschillig. Op een dorpel zit een oude man met een majestueuze tulband. Misschien mijmert hij over hoe anders het vroeger was. Dit is... het suikerrietseizoen!

Op de wegen kom je ze tegen, al die gezinnen. Voor enkele weken, soms enkele maanden gaan ze hun diensten aanbieden op de plantages. In wankel evenwicht zitten ze hoog boven op hun voorthobbelende ossenkar. Die is al zwaar geladen met lange suikerrietstengels waar het loof nog aan hangt. Daarbovenop ligt heel hun hebben en houden: een paar bamboe slaapmatjes, wat potten en pannen, soms een geitje dat vakkundig is vastgebonden. En helemaal op de top hun jongste kroost, die verbaasd om zich heen kijkt.

Op het tempo van de ossen beweegt de stoet van karren zich naar haar bestemming. Een zware, beklivende reuk verradt dat ze de suikerfabriek naderen. De mensen worden wat nerveuzer, proberen elkaar voor te blijven. Ze willen hoe dan ook vanavond nog hun vracht laten wegen, zodat ze de volgende dag in alle vroegte met een lege kar naar de volgende plantage kunnen vertrekken. Even voel ik me op een andere planeet, of in een andere eeuw. Maar dan zijn

er weer de snerpande claxons van al die vrachtwagens, zo zwaar geladen met suikerriet dat je denkt dat ze zullen kantelen. Een auto die sneller wil opschieten, passeert met arrogant getoeter.

Steeds talrijker worden degenen die al hun hoop op het suikerriet vestigen. Omdat ze hun lapje grond hebben verloren nadat ze het van generatie op generatie in te veel te kleine stukjes hadden verdeeld... Omdat een te hevige moesson hun laatste zaaigoed heeft weggespoeld... Omdat...

Hele families trekken van plantage naar plantage. De sterksten kappen het riet, anderen binden het samen. De allerjongsten rapen stengels, hoewel ze daarbij hun vingers lelijk kunnen snijden.

Van de school kennen ze dikwijls alleen maar de naam. Al heel vroeg hebben ze de smaak van die pseudo-vrijheid te pakken. En dus slaan ze op de vlucht als je hen durft aanspreken over een ander soort leven, wat leren omgaan met letters en cijfers, een opleiding voor een vak...

Ossenkarren zwaar geladen met lange suikerrietstengels.

Samira is het kleine meisje dat na de dood van haar mama met verweesde blik rondliep. Samira, kind van de rivier, bewoont sinds weldra veertien jaar een geheim hoekje van mijn hart. Hoe verheug ik me telkens op het weerzien met haar! Samira komt me tegemoet gelopen op de zandweg die naar de rivier leidt. Ze is het afgelopen jaar flink gegroeid, al is ze een beetje te mager geworden. Haar gezicht heeft een bijna volwassen uitdrukking gekregen. Lachen doet ze minder vaak, maar nog altijd even helder. En lachend vertelt ze me dat ze nu in het suikerriet werkt, en zoveel verdient als een volwassen vrouw...

Mijn verslagenheid is voor haar moeilijk te begrijpen... Al jaren probeer ik samen met de mensen van de missiepost om Samira op school te houden, tevergeefs. Het verlangen om 'te doen zoals de groten, zoals de anderen' heeft de overhand gehaald.

Ook dat is het peterschap: een mislukking aanvaarden... en bereid zijn te herbeginnen.

Hoevelen onder u hebben niet diezelfde machteloosheid gevoeld wanneer ze de foto van een nieuw petekind kregen met de laconieke mededeling: "Uw vorige petekind heeft de missiepost verlaten." Het nieuwe gezichtje sprak u ongetwijfeld aan, u was bereid met dat kind weer verder te gaan, maar... vergeten doet u niet.

PRAKTISCH

- 1** Last minute! Er zijn nog enkele plaatsen vrij voor de reis naar Wadraf Nagar in India (Delhi, Benares, en dan de jungle en de missieposten)! Die reis vindt plaats in november en zal ongeveer veertien dagen duren. Als u geïnteresseerd bent, kunt u contact opnemen met mij (02-657.94.15 of bollaerts.monique@skynet.be) of rechtstreeks met Eric Vanderstappen (02-377.51.69) die de trip organiseert.
- 2** Dankzij diezelfde Eric, zijn deskundigheid en de vele uren die hij erin heeft geïnvesteerd, hebben we de fiscale aftrekbaarheid verkregen voor de komende zes jaar.
- 3** We herinneren u eraan dat we dankzij Yves nu ook een website hebben: www.shishaseva.be. Bezoek onze site zeker eens, en geef het webadres door aan familie, vrienden en kennissen.
- 4** De voorbije moesson heeft in de missiepost van Sangamner grote problemen veroorzaakt. Het water heeft alle documenten in verband met het peterschap onleesbaar gemaakt. Als u een petekind hebt in Sangamner, heeft Sister Amelia u gevraagd haar de naam van uw petekind te bezorgen. Mocht zij geen antwoord van u ontvangen, dan zal zij u de foto van een ander kind in Sangamner toesturen.

- 5** Als u niet geregeld nieuws over uw petekind krijgt (dat betekent: twee keer per jaar, zoals we hebben afgesproken met de plaatselijke verantwoordelijken), signaleer dat aan Luc Michiels (016-62.03.99 of shishasevaluc@skynet.be). Wij nemen dan contact op met de betrokken missiepost.
- 6** Als het totaal van uw bijdragen over 2005 ten minste 30 euro bedroeg, vindt u bij deze brief het attest voor de fiscale aftrekbaarheid van uw giften, dat u bij uw volgende belastingaangifte moet voegen.
- 7** Door omstandigheden buiten onze wil kan het concert op 21 april niet doorgaan.

310-1145579-95
www.shishaseva.be

**Met wensen
voor laatste
winterdagen waar
de lentekleuren
al doorheen
schemeren,**

Van harte, Monique